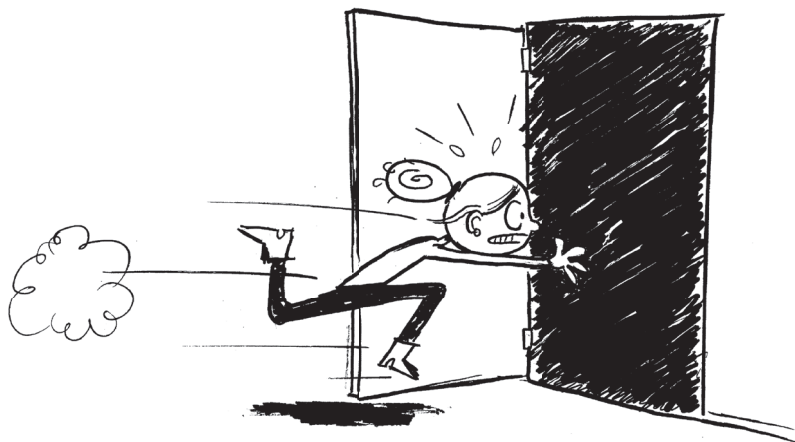

Lydia Rood

Juf Waz Noenka op de vlucht

Met illustraties van Florian Verhagen

leopold / amsterdam

Eerste druk 2016

© 2016 tekst: Lydia Rood / www.lydiarood.nl

Omslag en illustraties: Florian Verhagen /
www.florianverhagen.com

Omslagontwerp: Nancy Koot

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

isbn 978 90 258 7145 1 / nur 283

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc®-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

BOENÓRREJE

'Boenórreje,' zei de nieuwe juf.

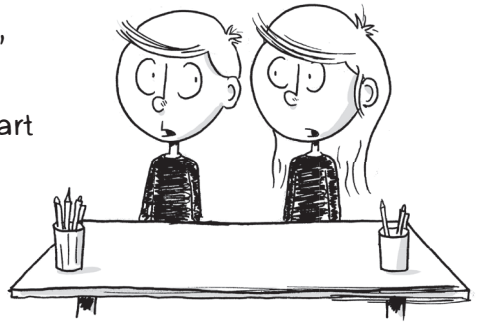

Al het andere was hetzelfde gebleven. De tweeling was wakker geworden in hun eigen kamer, Bo in het rode bed en Bregje in het blauwe. Ze hadden cornflakes gegeten en waren samen met hun vader weggefietst, net als anders. De tafeltjes in de klas stonden nog op dezelfde plaats. Mimoen had nog dezelfde nieuwe trui aan. Merel vocht met Gerrit. Alles net als anders.

Alleen was er een nieuwe juf, want hun echte juf had een kind gekregen. Een juf die

'Boenórreje' zei, was dat wel een juf? Ze keek alsof ze ergens op wachtte.

'Boenórreje,' zei Freddy, waarna hij proestend zijn hoofd achter Sandra's staart verstopte. Maar de juf knikte goedkeurend. Daarna zei Merel het: 'Boenórreje,' en toen

Ruth natuurlijk

ook. Bo en Bregje keken elkaar aan.

Boenórreje?

De nieuwe juf legde haar hand op haar borst en zei: 'Mi kai Waz Noenka. Waz Noenka!' Ze maakte een buiginkje en glimlachte.

Het was een kleine juf, aan de dunne kant en zeker niet zo buikig en borstig als hun echte juf. Van haar lange, lichtblonde haar had ze iets pluizigs gemaakt op haar achterhoofd. Ze had bruine ogen die eruitzagen alsof de zon er recht in scheen. Een spijkerbroek, een wit t-shirt en een krap roze vestje met zilveren knopen. Allemaal niet zo gek. Niet zo gek als de woorden uit haar roze mond.

'Waz Noenka?' vroeg die stomkop van een Kelly.

De nieuwe juf knikte. 'Waz Noenka. I ta?'

'Ta?' vroeg Kelly dommig. 'Ik heb geen idee wat u bedoelt.' Ze had een kop als

vuur. Bo en Breg stootten

elkaar aan. Arme Kelly.

Altijd hetzelfde met Kelly, ze praatte voor ze nadacht en later had ze spijt.

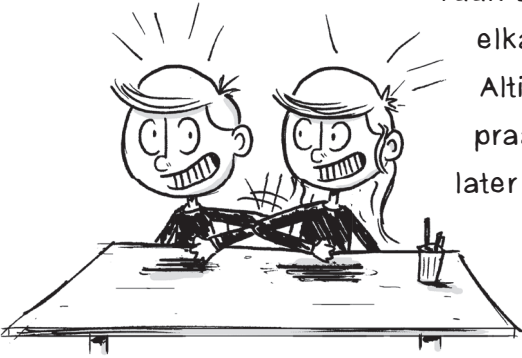
'Nè, mi è Waz Noenka,' zei de juf terwijl ze haar hoofd schudde. 'Mi! Ma ta, kie è ta?'

Het werd doodstil in de klas.

Kelly bleef de juf strak aankijken

met haar rode hoofd.

Langzaam kwamen er tranen in haar ogen. Maar ze durfde haar hoofd niet om te draaien of haar blik neer te slaan.

'Kie è ta?' vroeg de juf nog eens vriendelijk.

'Kelly!' zei Kelly. Van opwinding stootte Breg haar broer weer aan. **Kie è ta**, dat betekende dus: wie ben jij!

Breg stootte Bo aan en Bo Breg nog maar een keer, maar het was duidelijk dat het een ochtend zou worden waarop ze elkaar konden blijven aanstoten.

De juf lachte en streek Kelly over haar krullen. Kelly snifte en stopte met snikken.

'I ta?' De juf wees Mimoen aan.

'Mimoen,' zei Mimoen verlegen.

'I ta?' Dat was Bo. Bregje zag dat haar broer geen antwoord wilde geven, maar dat hield hij niet vol.

'Bo.' Hij keek er wel koppig bij. Toen de juf hem ook over zijn bol wilde strijken, dook hij weg.

Daarna keek de juf naar Breg.

'Koe kai ta?'

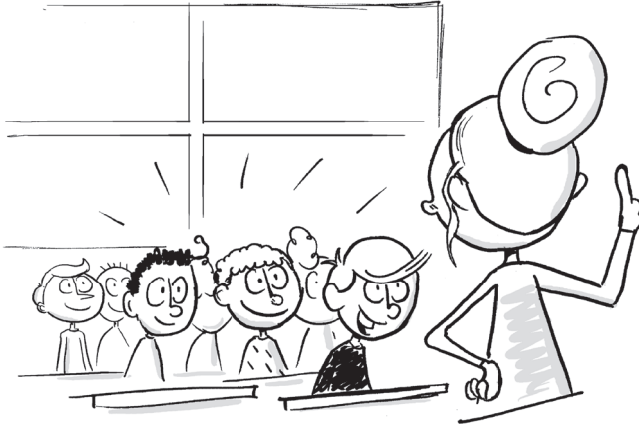
Breg was geen Kelly. Ze stak haar kin naar voren en zei: 'Mi kai Bregje.' Ze knikte erbij.

De nieuwe juf straalde. Haar glimlach, die bij Bo van haar gezicht was gegleden, klom terug, van haar mondhoeken naar haar wangen, tot haar ooghoeken en zelfs tot in haar haar.

'Moe boe, Bregje, moe boe!' En daarna zei ze een heleboel onbegrijpelijke woorden achter elkaar, lachend en opgewonden. Niemand verstond er iets van. Voor ze het wist, had Breg Bo alweer aangestoten. Mimoen gaf Sandra een por in haar rug en Merel en Ruth zaten elkaar op de schouders te stompen.

'Huss, huss,' zei de juf, en ze maakte er kalmerende gebaren bij. Ze praatte wel gek,

maar ze was toch de juf, de nieuwe juf, juf Waz Noenka. Dus werden de kinderen stil, en de juf ging door met namen vragen. Sommige kinderen wilden net zo dapper zijn als Breg, en die zeiden dan iets van 'ta kai Willem' of 'mi è Merel', maar dat was toch niet helemaal goed, en bij niemand zei de juf dat het **moe boe** was, zoals bij Breg.

Gelukkig mochten ze daarna aan het werk. Iedereen had zijn eigen taak en de nieuwe juf schreef intussen de getallen op het bord, van nul tot tien. Maar niemand snapte waarom dat moest, want tellen konden ze allang.

